

Psalmul 25

Titlul: *Un psalm al lui David.* David este prezentat fidel în acest psalm ca într-un tablou miniatură. Credința lui foarte sigură, luptele lui multiple, fărâdelegea lui mare, căința lui amară împreună cu toate necazurile lui, toate se găsesc aici, așa că noi putem privi realmente în inima »omului după inima lui Dumnezeu«. Se pare că psalmul descinde din anii de mai târziu ai vieții sale, căci el amintește păcatele din tinerețea sa. Și din referirea dureroasă la intrigile și cruzimea mulților lui dușmani putem desigur deduce, că psalmul aparține timpului în care Absalom a provocat marea rebeliune împotriva tatălui său. Psalmul este un monument al sincerității sfinte a lui David, descriind cum acesta în timpul necazurilor își amintește de păcatele sale și prin necazul provocat de păcat este călăuzit spre Dumnezeu.

Subîmpărțirea psalmului. Cele douăzeci și două de versete încep în textul original (cu unele excepții, versetele 2.5.18.22) în ordinea literelor alfabetului ebraic. (compară cu psalmii 9 și 10). Forma acrostihului sau a cântării alfabetice este aleasă intenționat de autor, pentru a sprijini memoria. Și Duhul Sfânt vrea probabil să ne arate prin aceasta, că măiestria se poate aplica în slujba divină. De ce priceperea omenească și agerimea minții să nu fie folosite pentru scopurile cele mai nobile și să nu fie puse pe altarul lui Dumnezeu? În alcătuirea specifică a psalmului nu este ușor să se recunoască părțile delimitate într-o oarecare măsură. Găsim alternări mari de idei, dar nu este nici o schimbare a subiectului. Autorul se folosește de două moduri de exprimare a gândurilor sale: rugăciunea și contemplarea. Și deoarece acestea două alternează, vrem să împărțim versetele după această alternare. Rugăciune în versetele 1-7, contemplare în versetele 8-10, rugăciune în versetul 11, contemplare în versetele 12-15, rugăciune de la versetul 16 până la sfârșit.

Comentariu

- 1. La Tine, Doamne, îmi înalț sufletul.*
- 2. În Tine, Dumnezeul meu, mă încred: să nu fiu dat de rușine, ca să nu se bucure vrăjmașii mei de mine!*
- 3. Da, toți cei ce nădăjduiesc în Tine nu vor fi rușinați; ci de rușine vor fi dați cei ce lucrează cu viclenie, fără temei.*
- 4. Fă-mă să cunosc căile Tale, Doamne, învață-mă cărările Tale!*
- 5. Fă-mă să umblu în adevărul Tău și învață-mă: căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele. Tu ești nădejdea mea în fiecare zi.*
- 6. Adu-Ți aminte, Doamne, de îndurările Tale și de bunătatea Ta, căci ele sunt veșnice!*
- 7. Nu-Ți aduce aminte de păcatele din tinerețea mea, nici de fărâdelegile mele, ci adu-Ți aminte de mine, după îndurarea Ta, pentru bunătatea Ta, Doamne!*

1. La Tine, Doamne, îmi înalț sufletul. Privește cum sufletul credincios se înalță spre Dumnezeul lui, ca un porumbel spre colivia lui. Când afară vuiesc vijeliile, corabia credinței se îndreaptă spre portul de scăpare binecunoscut. Ce har, că Domnul vrea să audă strigătul nostru în ceasul necazului, chiar dacă noi aproape L-am uitat în ceasurile presupusei fericiri! Înseamnă să batjocorești pe Dumnezeu, dacă la rugăciune noi ne ridicăm mâinile și ochii, dar nu ne îndreptăm și inima spre Dumnezeu. Într-o rugăciune reală sufletul se înalță de pe pământ spre cer. Rugăciunea este o urcare pe scara lui Iacov: grijile noastre și întristările noastre le lăsăm jos la picioarele scării și ne urcăm spre Dumnezeul legământului, a cărui față prietenoasă ne face semne de la vârful scării. Desigur, uneori sufletul nu se poate înalța; el și-a pierdut puterea de zbor și este lipit de țărână și atunci se aseamănă mai degrabă cu o cârțiță care se târâște în pământ, decât cu vulturul care se înalță spre soare. Dar și în astfel de timpuri întunecate să nu renunțăm la rugăciune, ci mult mai mult cu ajutorul lui Dumnezeu să folosim toate

forțele noastre, ca să ne îndreptăm sufletul spre înainte. Ți se pare că inima ta este ca o stâncă de neclintit? Fă din credință o pârgie și permite harului atotputernic s-o pună în mișcare; ceea ce este important, este ca blocul greu trebuie să se miște. Dar ce eforturi sunt uneori necesare! Cu toate eforturile noastre de tragere și împingere ajungem de rușine, până când magnetul ceresc al dragostei Mântuitorului nostru își dovedește puterea de atracție atotprezentă și atrage la Sine, Cel demn de iubit, inima noastră așa de irezistibil, că ea, cea moartă, rece, în cele din urmă se înalță spre cer ca o flacără de foc.

2. În Tine, Dumnezeul meu. Ce încredere cordială este această adresare! Cântărețul s-a apropiat cu un pas de Ajutătorul ceresc, da, cu o faptă îndrăzneată a credinței el înțelege pe Dumnezeu ca Dumnezeu al său. Ce muzică cerească se cuprinde în aceste cuvinte: *Dumnezeul meu!* Trebuie ținut seama că cântărețul psalmului nu înăbușe exprimarea sentimentelor, care mișcă inima sa datorită harului divin, printr-o modestie falsă. Deoarece el simte în sufletul său o dorință aprinsă după Domnul, el o exprimă foarte simplu (versetul 1). Deoarece el este convins că are o revendicare îndreptățită la Domnul și știe că se încrede în Dumnezeu, el o mărturisește: *În Tine, Dumnezeul meu, mă încred. Credința* este odgonul, care leagă corăbioara noastră de țărâm; prin faptul că tragem de el, ne ducem totodată pe noi la țărâm. Încrederea ne leagă cu Dumnezeu și ne apropie tot mai mult de El. Atâta timp cât ancora credinței noastre este cufundată în Dumnezeu, nici în cea mai înverșunată furtună nu este nici un pericol pentru noi; dacă ea se desprinde, atunci desigur nu ne mai rămâne nici o speranță. Credința noastră trebuie să fie sănătoasă și puternică, căci altfel rugăciunile noastre nu au nici un efect la Dumnezeu. Vai de luptătorul care își leapădă scutul! Cine să-l protejeze atunci pe acela care nu-și caută protecția în Dumnezeu? *Să nu fiu dat de rușine.* Dacă vei permite ca speranța încrederii mele să fie dezamăgită, atunci îmi va părea rău că am preamărit credințioșia Ta. Nu permite aceasta; căci sunt unii care stau la pândă pentru aceasta. Chiar și cel mai bun are dușmani și are toate motivele să se roage, ca atacurile lor ticăloase să nu se împlinescă. *Ca să nu se bucure vrăjmașii mei de mine.* Nu permite, ca ei să se bucure de nenorocirea mea și gura lor obraznică să batjocorească și să întrebe ironic: »Unde este Dumnezeul tău?« Credincioșii sunt plini de râvnă pentru onoarea lui Dumnezeu și nu pot suporta ca cei necredincioși să le reproșeze batjocoritor, Domnul, în care ei se încred, nu le împlinește speranțele. Orice altă încredere se va sfârși în dezamăgire veșnică și rușine; credința noastră însă niciodată și nicidecum nu va fi rușinată.

3. Da, toți cei ce nădăjduiesc în Tine nu vor fi rușinați. Unii comentatori vechi, de exemplu Kimchi, și chiar și traducerea engleză, redau aceste cuvinte ca pe o rugămintă: *Fie ca toți care nădăjduiesc în Tine să nu fie dați de rușine.* Suferința face ca inima să se deschidă larg, dându-i capacitatea de compasiune. Dacă noi strigăm la Dumnezeu pentru noi înșine, nu vom putea să uităm pe semenii noștri, care sunt în necaz (Apocalipsa 1,9). Nimeni nu are milă de săraci, așa cum are acela care însuși a fost sărac sau este încă; nimeni nu are compătimire pentru bolnavi, ca acela care însuși a trebuit să fie lipsit un timp de posesiunea prețioasă a sănătății. Nu trebuie să ne plângem de stările jalnice temporare, dacă ele ne păzesc de împietrirea cronică a inimii; căci dintre toate relele, cel mai rău este o inimă fără sentimente. Ea este o povară pentru cel care o are și un chin pentru semenii. O rugăciune lucrată de Duhul Sfânt, nu este niciodată egoistă. Credinciosul nu râvnește după privilegiile deosebite numai pentru sine, ci el dorește ca toți care sunt în aceeași situație ca el să fie și părtași cu el la harul divin. Noi interpretăm această frază mai bine ca Luther și ca aproape toți comentatorii mai vechi și mai noi, ca pe o expresie de convingere: *Da, toți cei ce nădăjduiesc în Tine nu vor fi rușinați.* Tatăl nostru ceresc nu se va dovedi să fie altfel față de copiii Săi credincioși, decât ca fiind credincios și bun. El nu poate uita promisiunea cu care S-a legat.

Nimeni nu-i dat de rușine, când se-ncrede-n Dumnezeu;
Primul care o trăiește, să fiu oare eu?

Nu, e imposibil, Tu, Tezaur scump!

Mai degrabă cade cerul, decât sfântul Tău Cuvânt. (Gustav Knak ✠ 1878)

Ci de rușine vor fi dați cei ce lucrează cu viclenie, fără temeii. David nu a provocat pe dușmanii săi. Ei îl urau *fără temeii*. Necredincioșii nu pot nici să-și justifice și nici să scuze apostazia lor. Legea, împotriva căreia se revoltă, nu este nici aspră și nici nedreaptă. Dumnezeu nu este un suveran tiran; călăuzirile Providenței nu sunt un jug insuportabil al sclaviei. Oamenii păcătuiesc, deoarece ei vor să păcătuiască, nu pentru că păcătuirea a fost vreodată logică sau le-ar fi adus vreodată foloase. De aceea plata lor binemeritată este *rușinea*. Fie ca ei acum, cât se mai zice »astăzi«, să roșească în rușinea pocăinței; dacă nu o fac, nu vor scăpa de rușinea și ocara veșnică, de partea de moștenire a păcătoșilor în lumea viitoare.

4. Fă-mă să cunosc căile Tale, Doamne, învață-mă cărările Tale! Firile nesfințite vor permanent să impună cu forța căile proprii, dar sufletele care au avut parte de har strigă: Nu voia mea, ci voia Ta să se facă! Uneori ne vine greu să cunoaște cărarea îngustă a obligațiilor, și în astfel de timpuri este dovada celei mai mari înțelepciuni să strigi pe Domnul Însuși, ca să ne-o *arate*. Uneori căile, pe care Dumnezeu ne conduce sunt tainice și fie ca și atunci să ne adresăm Lui, ca El Însuși să fie Tălmăciul călăuzirilor Sale neînțelese de noi, și cu siguranță El va dezlega la timpul potrivit toate enigmaticele. O, de am fi dispuși să învățăm, să înțelegem îndrumările lui Dumnezeu! Este ca și cum am auzi în această cerere dublă vorbirea unui copil mic adresată tatălui său: „Tată, arată-mi drumul, și apoi *învață* picioarele mele mici, care se clatină, să meargă pe el.” Ce creaturi slabe, dependente, suntem noi! Cât de neîncetat ar trebui să strigăm: întărește-ne, Tu, Dumnezeul tăriei!

5. Fă-mă să umblu în adevărul Tău și învață-mă. Aceeași rugămintă ca și în versetul anterior. Copilul mic a început să meargă, dar dorește să fie *condus* în continuare de mâna ajutoare a Tatălui. El a învățat primele litere din alfabetul adevărului, dar dorește să fie *instruit* mai departe. Adevărul se învață prin experiență și el nu se învață fără Învățătorul divin; de aceea rugămintea repetată din psalmul nostru. Călăuzește-mă în adevărul Tău și arată-mi credincioșia Ta; călăuzește-mă în adevărul Tău, ca să-i cunosc bogăția; călăuzește-mă pe drumul adevărului, ca să mă arăt că sunt un copil al adevărului. David știe multe, dar el recunoaște totodată cât de mult îi lipsește. De patru ori consecutiv se roagă în aceste versete pentru un loc în școala lui Dumnezeu. Ar fi bine, dacă unii din profesorii noștri erudiți în loc să meargă după ideile lor și cu riscul propriu să vrea să creeze cărări noi ale gândirii libere prin hățișuri, ar întreba mai întâi de cărarea veche probată a adevărului divin și ar ruga pe Duhul Sfânt să le sfințească mintea și s-o lumineze și în felul acesta să facă din ei *elevi* dornici să învețe adevărul. *Căci Tu ești Dumnezeul mântuirii mele.* Dumnezeul Triunitar este urzitorul și desăvârșitorul mântuirii. Iubite cititor, este El și Dumnezeul mântuirii *tale*? Ți-ai găsit tu temelia speranței tale veșnice în alegerea Tatălui, în împăcarea lucrată de Fiul și în puterea dătătoare de viață a Duhului? Dacă da, atunci ai dreptul la binecuvântări suplimentare. Dacă Domnul te-a rânduit la mântuire, cu siguranță El nu va refuza să te învețe acum căile Sale. Este un lucru prețios, dacă noi ne putem apropia de Dumnezeu cu o astfel de încredere, ca David aici. Aceasta ne dă putere mare în rugăciune și încredere deplină în încercări. *Tu ești nădejdea mea în fiecare zi (textual: toată ziua, adică: permanent).* Răbdarea care nădăjduiește este un rod prețios al credinței. Noi așteptăm cu curaj mângâietor, dacă suntem siguri că nu așteptăm în zadar. Este datoria noastră și privilegiul nostru prețios să așteptăm totdeauna semnul Domnului nostru și în ascultare, în adorare, în nădejde și încredere *să nădăjduim în El.* Credința noastră trebuie probată; dacă ea este veritabilă, atunci va suporta și încercările îndelungate, fără să cedeze. Nu vom obosi așa de repede nădăjduind în Dumnezeu, dacă ne amintim cu ce răbdare mare și plină de har El a așteptat odinioară, ca să venim la El.

6. Adu-Ți aminte, Doamne, de îndurările Tale și de bunătatea Ta. În timpurile de necaz suntem obișnuiți să ne temem că Dumnezeu ne-a uitat sau a uitat bunătatea Lui obișnuită față de noi. De aceea sufletul gândește că trebuie să amintească lui Dumnezeu, și el Îl roagă să-i arate iarăși acea dragoste, pe care el a savurat-o odinioară. Aceasta este cutezanța sfântă, care îndrăznește să trateze așa cu Cel Preaînalt; s-o exersăm și s-o practicăm așa cum se cuvine! Dar vrem să luptăm cu toată puterea împotriva acelei neîncrederi păcătoase, care ne-a insuflat acele griji. Ce tezaur minunat sunt cele două cuvinte: *îndurare și bunătate!* Ele sunt dulci ca fagurele de miere; nici un sunet de pe pământ nu le poate întrece în frumusețe. Și totuși ele sunt încă neînsemnate, orice limbă omenească este prea sărăcăcioasă ca să descrie dragostea lui Dumnezeu. Plinătatea de nepătruns rezultă din textul original, căci el folosește pluralul: *Adu-Ți aminte, Doamne, de îndurările Tale și de bunățile (sau: harurile) Tale.* Dacă Domnul va vrea să lucreze în viitor cu noi așa cum a făcut în trecut, atunci suntem mulțumiți. Noi nu dorim nici o schimbare în acțiunile lui Dumnezeu: noi ne rugăm fierbinte numai ca răul harului să nu înceteze niciodată.

Căci ele sunt veșnice. David avea o credință puternică în dragostea *veșnică* a lui Dumnezeu. Dovezile de har ale Domnului nu sunt de ieri. Dacă dorim să ni le dea, atunci ne putem referi la dreptul cutumiar, la originea veche de mii de ani și la nenumăratele „precedente”. În tribunalele lumii se pune mare accent pe drepturile vechi și pe cazurile antecedente; tot așa și noi să ne referim la ele înaintea tronului de har. „Credința”, spune bătrânul Dickson († 1662), „trebuie să se bazeze pe experiențe și să le prezinte curajos lui Dumnezeu; El le-a înscris în memoria sfințită și ele pot fi amintite înaintea Lui, Cel care nu uită nimic.” La Dumnezeu neschimbabil este cel mai mare succes, dacă I se amintește de dovezile Lui de har de odinioară și de dragostea Lui veșnică; căci Dumnezeu are o lege ciudată când este vorba să dea, aceasta este: *χάρις ἀντὶ χάριτος*, har după har (Ioan 1,16). Noi înlocuim harul vechi cu unul nou: un har primit devine baza pentru a primi unul nou. Totodată înprospătăm, prin faptul că aducem aminte lui Dumnezeu de dovezile de odinioară ale dragostei Sale, amintirea acestora *în noi înșine*. Și prin faptul că tot ce am savurat ca bunătate le urmărim până la izvorul dragostei veșnice, de unde au curs, inima noastră tresaltă de bucurie. Cu adevărat aceia care vor să ne taie pofta de a medita la alegerea veșnică și alte adevăruri asemănătoare, fac o slujbă rea.

7. Nu-Ți aduce aminte de păcatele din tinerețea mea. Păcatul este nenorocire; de aceea el trebuie îndepărtat. Doamne, amnistiază toate păcatele mele, în mod deosebit cele referitoare la nebunia nedisciplinată și desfrânată a tinereții mele înflăcărate. Dumnezeu nu-Și aduce aminte de nelegiuirile, de care noi ne amintim cu inima plină de căință; dar dacă noi le uităm, atunci El le pune în lumina feței Sale (Psalm 90,8). Lumea închide ochii față de păcatele tinerilor; dar prin aceasta ele nu devin mai mici. Vai de tine, tinere, care accepți să iei parte la masa de sărbătoare a lui satan: chiar și la bătrânețe vei simți cum oasele peștelui te înțepă în gât. Cine păcătuiește obraznic în tinerețea lui, acela otrăvește zilele bătrâneții lui. Cum a făcut această pagină a Cărții sfinte ca unii din noi să verse lacrimi fierbinți, când s-au gândit la trecutul lor! *Nici de fărădelegile mele.* Un alt cuvânt pentru același rău. Este însă o intensificare. *Rătăcirilor din tinerețe* le stau în față *fărădelegile și faptele rele*, ultimele fiind mai mult specifice vârstei mature. Cine se căiește sincer, acela nu scapă printr-o săritură prin mărturisirea păcatelor sale. Căința lui îl face chiar să se tânguie cu voce tare; căci păcatele sale îl înconjoară ca roiul de albine și îl înțepă dureros. Cunoașterea dureroasă a unui păcat îi duce pe cei care cred la căința de toată mulțimea pașilor greșiți. Nimic altceva nu poate duce la liniște o conștiință trezită prin Duhul Sfânt la o pocăință reală, decât numai o anulare totală, atotcuprinzătoare, a întregii vine de păcat. David dorea ca păcatele sale nu numai să fie iertate, ci și *uite*. *Adu-Ți aminte de mine, după îndurarea Ta, pentru bunătatea Ta, Doamne!* David și tâlharul de pe cruce, de pe buzele celor doi vine același suspin în rugăciune: *Adu-Ți aminte*; și amândoi se sprijină evident pe aceeași bază a speranței, și anume pe *harul liber* și pe *bunătatea* nemeritată a Domnului. Noi nu am fi cutezat

niciodată să ne rugăm, ca partea noastră să fie măsurată cu cântarul dreptății răsplătitoare; dar rugăciunea noastră fierbinte este, ca Dumnezeu să lucreze cu noi potrivit cu harul Său.

8. Domnul este bun și drept; de aceea El va arăta păcătoșilor calea.

9. El face pe cei smeriți să umble în dreptate, El învață pe cei smeriți calea Sa.

10. Toate cărările Domnului sunt îndurare și adevăr pentru cei ce păzesc legământul și mărturiile Lui.

Aceste trei versete sunt o contemplare a însușirilor și faptelor Domnului. Cine lucrează pe ogorul rugăciunii, face bine, din când în când să facă o pauză și să se desfășoare la o gustare a contemplării spirituale.

8. *Domnul este bun și drept; de aceea El va arăta păcătoșilor calea.* Aici se văd intim unite *bunătatea și dreptatea* Ființei divine. Cine vrea să le vadă în unirea lor cea mai intimă, acela să se așeze la picioarele crucii; căci în jertfa Domnului Isus ele s-au contopit. Nu este mai puțin adevărat decât minunat, că urmare jertfei de ispășire a venit dreptatea lui Dumnezeu și harul Său pentru mântuirea păcătoșilor, pentru a căror salvare a murit Isus. Și așa cum un om *bun* potrivit naturii sale se străduiește să exercite asupra altora o influență binefăcătoare, ca și ei să devină oameni *buni*, tot așa vrea Domnul, Dumnezeul nostru, în îndurarea Sa cea mare, să conducă pe păcătoși *pe drumul drept*, aceasta înseamnă la sfințenie, și să-i transforme după chipul Său. Prin aceasta chiar sfințenia Dumnezeului nostru ne îndreptățește să așteptăm convertirea de la păcate. Dacă nu avem voie să tragem concluzia din bunătatea lui Dumnezeu, că El va mântui și pe aceia care stăruiesc pe căile lor proprii, noi putem totuși fi siguri, că El va înnoi inimile păcătoșilor și vrea să-i conducă pe căile sfințeniei. Cine dorește cu adevărat să devină liber de păcat, acela să ia mângâiere din acest verset. Dumnezeu Însuși Se va coborî, ca să *învețe pe păcătoși*. Ce școală de oameni zdrențăroși, și Dumnezeu Însuși este Învățătorul în această școală! Metodica de predare a lui Dumnezeu este orientată spre practică. El dă fiilor oamenilor păcătoși nu numai anumite principii – căci prin aceasta nu li se va ajuta – ci El *îi învață calea*, pe care ei trebuie să meargă, ca să ajungă din cetatea pierzării în Sionul ceresc.

9. *El face pe cei smeriți să umble în dreptate, El învață pe cei smeriți calea Sa.* Cei smeriți, „cei făcuți mlădioși și smeriți prin suferințe” (Öttinger), au favoare mare la Tatăl Aceluia care putea spune: Eu sunt blând și smerit cu inima (Matei 11,29) și anume de aceea, pentru că El vede în ei chipul singurului Său Fiu. Ei știu cât de mult au nevoie de o călăuză, și sunt gata să subordoneze părerea lor voii divine; de aceea Domnul Se coboară cu plăcere, ca să fie Călăuză lor. Pentru sufletele smerite acest verset conține o făgăduință prețioasă; fie ca ei să se desfășoare în ea! Tocmai sufletele plâpânde și generoase ajung în necaz repede la capăt și apoi în derută sunt ușor mânate să facă pași necugetați; dar harul le vine în ajutor și le luminează mintea, ca să cunoască ce este drept, și le face să găsească cărarea pe care trebuie să meargă potrivit cu voia Domnului. Proștii se lovesc de propria lor înțelepciune și nu permit să li se spună; în felul acesta greșesc din propria vină drumul spre cer. Cei smeriți dimpotrivă, stau la picioarele lui Isus și găsesc, datorită învățaturii Lui, poarta gloriei; căci *El învață pe cei smeriți calea Sa*. O, Tu Învățător fără asemănare, cât de prețios este să fi elev al Tău și să savurezi învățătura cerească!

10. *Toate cărările Domnului sunt îndurare și adevăr pentru cei ce păzesc legământul și mărturiile Lui.* Aceasta este o regulă fără excepție. *Harul* lui Dumnezeu și *credincioșia* Lui se revarsă peste toți aceia care prin har au devenit *credincioși și sinceri*. Oricât de periculos ar părea câte o dată drumul pe care ni-l arată Dumnezeu, totuși aceasta să nu ne facă niciodată îndoielnici, căci noi, atâta timp cât facem voia lui Dumnezeu, nu vom avea parte de pagube reale. Vom savura *harul* Său în fiecare

îmbucătură acră și *credincioșia* Sa în fiecare picătură amară. Inima noastră să nu se sperie și să nu-i fie teamă. Să ne sprijinim cu o credință nestrămutată pe legământul Domnului, care niciodată nu poate cădea și este ordonat până în cele mai mici detalii și pecetluit ca neschimbabil. Însă acest adevăr nu este pentru stradă – căci atunci ar putea fi călcat în picioare de porci -, ci el este o perlă prețioasă pentru colierul copilului lui Dumnezeu. Sufltele care a avut cu adevărat parte de îndurare, care se sprijină cu credință veritabilă pe lucrarea de mântuire înfăptuită de Domnul Isus, acelea *țin legământul Domnului* și umblă în sfințirea Duhului potrivit cu *mărturiile Sale*. Toate lucrurile trebuie să lucreze spre binele lor (Romani 8,28); dar pentru aceia, care stăruiesc în păcat, nu există o făgăduință de felul acesta. Cine ține legământul, acela va fi ținut de legământ. Cine împlinește *poruncile Domului*, acela va avea parte de împlinirea făgăduințelor.

11. Pentru Numele Tău, Doamne, iartă-mi fărădelegea, căci mare este!

11. S-ar putea părea, că această rugămintă nu este aici la locul potrivit, dacă rugăciunea în general nu totdeauna ar fi la locul ei, la timp și ne la timp. După ce psalmistul s-a întărit în versetele 8-10 în contemplarea ziditoare, el reia lucrarea sa grea începută și se luptă cu Dumnezeu în acest verset pentru iertarea păcatelor sale. *Pentru Numele Tău, Doamne:* Cine se sprijină în implorările sale pe această bază, acela nu face rugăciuni greșite. Nu din pricina persoanei mele sau a meritelor mele, ci pentru glorificarea harului Tău și revelarea Ființei Tale minunate *iartă-mi fărădelegea*. Eu Ți-am mărturisit-o, eu o detest și căința amară roade inima mea. Doamne, anulează-mi vina! Fă-mă să aud din gura Ta, că ea mi-a fost iertată. *Căci mare este*. Povara este prea grea pentru mine, de aceea te rog: ia-o Tu. Mărimea ei nu este nici un obstacol pentru Tine, căci Tu ești un Dumnezeu mare. Privește, ce nefericit mă face ea; de aceea arată-mi repede harul Tău! Medicule ceresc, bolnavul Tău suferă greu; de aceea vindecă-l Tu. Să ierți unui păcătos *mare*, aceasta Ți aduce onoare *mare*; *pentru Numele Tău, iartă-mi fărădelegea*. Privește cum acest verset pune în lumină logica credinței, logica acelor care se bazează pe fapte este în contradicție directă cu aceasta. Credința nu caută ceva meritat la creatură, ci se bazează exclusiv pe bunătatea Creatorului; și în loc să fie mânată spre îndoială și deznădejde din pricina mărimii vinii păcatului, ea privește la sângele ispășitor prețios și în implorarea ei devine tot mai fierbinte și mai îndrăzneță, cu cât necazul este mai mare.

12. Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie să meargă.

13. Suflul lui va locui în fericire și sămânța lui va stăpâni țara.

14. Prietenia Domnului este cu cei ce se tem de El, ca să-i facă să cunoască legământul Său.

15. Eu îmi îndrept necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi va scoate picioarele din laț.

12. *Cine este omul care se teme de Domnul?* Această întrebare ar trebui să ne facă să ne cercetăm singuri. Bindecuvântările Evangheliei nu sunt pentru fiecare care afirmă că are dreptul la ele. Ești tu sau nu o seminție împărătească? *Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie să meargă*, textual: *calea pe care el trebuie s-o aleagă*. Cel care are inima bine orientată, acela nu se va rătăci, lui nu îi va lipsi călăuzirea de sus. Cel căruia Dumnezeu i-a sfințit inima, acela luminează și mintea. Noi toți *alegem* cu plăcere căile noastre proprii; dar ce har este, când Domnul călăuzește alegerea noastră și din voința liberă face o voință bună. Când voia lui Dumnezeu devine voia noastră, atunci Dumnezeu ne lasă voia noastră. Dumnezeu nu constrânge voia noastră, el ne lasă alegerea liberă în multe lucruri. Dar El are un fel gingaș să influențeze voia noastră prin Duhul Său în așa fel, că noi, liberi și totuși călăuziți de El, *alegem* ce este plăcut sfatului Său. În aceasta Dumnezeu face realizările Sale excepționale în arta de a educa. – Voința trebuie să fie supusă legii; aceasta este *calea, pe care el trebuie s-o aleagă*. Dar noi suntem așa de neștiutori, că noi trebuie să fim învățați, și suntem așa de încăpățânați, că nimeni altcineva decât Dumnezeu ne poate instrui.

13. Cine se teme de Dumnezeu, nu are de ce să se teamă de altceva. *Sufletul lui va locui în fericire.* Adăpostul lui se numește: „La fericire”. Bunăstarea lui lăuntrică și exterioară va fi pecetea vieții lui. Însă chiar și credincioșii vechiului legământ au trebuit să învețe prin călăuzirea divină, că adevărata fericire nu se găsește în lucrurile pământești și acestea au valoare numai ca daruri ale lui Dumnezeu. Se poate „*înnopta în fericire*” (traducerea textuală), chiar și atunci când ca și Iacov ai numai o piatră ca pernă, dar peste care se deschide cerul. Da, deja aici pe pământ copilul lui Dumnezeu *umblă în fericire*, când prin har a învățat cele două lucruri; să aibă belșug și să ducă lipsă (Filipeni 4,12). Dar ce este mai bun urmează să vină, când vom schimba cortul pelerinajului nostru pământesc cu locuințele veșnice acolo sus. *Și sămânța lui va stăpâni țara.* Dumnezeu Se gândește la Isaac din pricina lui Avraam și la Iacov din pricina lui Isaac. Fiii părinților credincioși pășesc în viață cu o frumoasă moștenire; dar, vai, unii transformă binecuvântarea în blestem. Vina nu este la Dumnezeu, ca și cum El Și-ar călca cuvântul, dacă unii nu au parte de împlinirea făgăduințelor, deoarece ei refuză cu încăpățănare să primească binecuvântarea, care le-a fost rânduită. Deja în vechiul legământ nu toți care au ieșit din coapsele lui Avraam au fost adevărata sămânță a lui Avraam și moștenitori ai făgăduinței. Afară de aceasta noi trăim într-un timp în care făgăduința din versetul nostru în special în ceea ce privește conținutul ei *spiritual* este legitimă. Sămânța noastră spirituală este moștenitorul a tot ceea ce se înțelege aici prin *țară* sau Canaan. Ea primește binecuvântarea legământului nou. Facă Domnul să ne bucurăm de multe bucurii părintești spirituale! Nu trebuie să ne facem griji de zestrea copiilor noștri spirituali; căci Domnul Însuși le va da o moștenire împărătească în Împărăția Sa.

14. *Prietenia* (textual: taina) *Domnului este cu cei ce se tem de El.* Cuvântul ebraic desemnează discuție confidențială, apoi relații intime la modul general, părtășie și prietenie intimă. Deoarece în relații de încredere se dau pe față cutele ascunse ale inimii, traducerea prin *taină* nu este departe de adevăr. În orice caz *prietenia*, relația de încredere cu Cel Preaînalt este o mare *taină*. Oamenii firești nu bănuiesc ce trebuie înțeles prin aceasta, și nici măcar credinciosul nu poate explica prin cuvinte; căci trebuie simțit și trăit, ca să o poți cunoaște. Viața credinței se înalță în zbor spre înălțimi, la care nici un vultur nu se poate ridica, și duce în hățișul ascuns, în care nici un leu nu poate pătrunde. Nici înțelepciunea naturală și nici puterea naturală nu pot descuia ușa acestei cămări ascunse. Numai sufletele sfințite au cheia scrierii tainice divine; numai ele pot descifra enigmatul cereștii. Ele sunt sfințite în tainele Locului Preasfânt de sus și acolo aud cuvinte care nu se pot rosti, pe care ele nu le pot reda aproape lor. *Ca să-i facă să cunoască legământul Său.* Vechimea legământului, siguranța și dreptatea lui, bogăția lui, grația și desăvârșirea lui sunt descoperite inimii și minții lor și pe deasupra tuturor acestora partea lor la acest legământ este pecetluită sufletelor lor prin mărturia Duhului Sfânt. A fost plăcerea lui Dumnezeu *să facă cunoscut* credincioșilor planul Lui de dragoste, pe care El l-a realizat în legământul harului față de poporul Său, în Cartea sfântă a revelațiilor divine, și prin Duhul Său ne călăuzește în aceste taine, și în taina profundă a mântuirii. Cine nu înțelege acest verset prin experiența sfântă, proprie, nu-l va putea înțelege prin nici o altă explicație; el să privească la cruce; acolo este taina și explicarea ei.

15. *Eu îmi îndrept necurmat ochii spre Domnul.* Plin de speranță și încredere David își are ochii îndreptați neîncetat spre credinciosul său Dumnezeu al legământului. Putem adăuga la această privire a credinței și speranței, privirea consacrată a ascultării, privirea evlavioasă a venerației, privirea uimită a admirației, privirea meditativă a contemplației și privirea gingașă a dragostei. Ferice de cine niciodată nu-și îndepărtează ochii de la Dumnezeu. Pe drept Solomon spune (Eclesiastul 1,8): ochiul nu se mai satură privind. Însă aceasta este valabil numai pentru privirea creației; privirea spre Domnul dimpotrivă umple inima cu profundă plăcere satisfăcătoare. *Căci El îmi va scoate picioarele din laț.* Să observăm, în ce situație contradictorie poate ajunge și sufletul grațiat: ochii îndreptați spre cer și picioarele parțial în laț. Partea nobilă a ființei lui perseverează în contemplarea gloriei divine, în timp ce partea de jos a naturii lui trebuie să mai lupte încă cu neplăcerile lumii. Lațul este folosit deseori în

Scriptură ca tablou al ispitelor. Domnul ferește deseori pe ai Săi, ca să nu ajungă în laț; dar dacă totuși ajung, că ei se încurcă în el, El îi scoate iarăși afară. Traducerea engleză a Bibliei folosește aici cuvântul: a smulge, a rupe, a scoate cu forța. Acesta este un cuvânt tare, și copiii lui Dumnezeu, care au căzut în păcat, află că mijloacele pentru reabilitarea lor nu sunt totdeauna plăcute pentru carne. Domnul ne prinde tare și ne smulge cu apucătură strașnică din încâlcirea periculoasă, ca să observăm ce pagubă deznădăjduită este păcatul. Dar ce har este în aceasta! Iubite creștin, fii mulțumitor pentru aceasta! Domnul ne va salva de atacurile șirete ale dușmanului crud; și chiar dacă noi ne-am încâlcit în păcat prin slăbiciune, El nu ne va lăsa să pierim, ci cu mână tare ne va smulge din pericol. Dacă picioarele noastre ar fi deja în laț, totuși, dacă ochii noștri sunt îndreptați în sus spre Dumnezeu, cu siguranță harul va interveni să ne salveze.

16. Întoarce-Te spre mine și ai milă de mine, căci sunt singuratic și întristat.

17. Neliniștea inimii mele crește; scoate-mă din necazul meu!

18. Privește întristarea și truda mea și iartă-mi toate păcatele.

19. Vezi cât de mulți sunt vrăjmașii mei și cu ce ură mare mă urăsc.

20. Păzește-mi sufletul și scapă-mă! Nu mă lăsa să fiu dat de rușine, căci mă încred în Tine!

21. Să mă ocrotească nevinovăția și dreptatea, căci nădăjduiesc în Tine!

22. Răscumpără, Dumnezeule, pe Israel din toate necazurile lui!

16. Ochii *lui* erau îndreptați spre Dumnezeu, aceasta o știa David; cu toate acestea se temea, că Domnul în mânia Lui Și-ar fi întors fața de la el. Necredința ne șoptește uneori, Dumnezeu ți-a întors spatele. Dar dacă ne-am întors la Dumnezeu, nu trebuie să ne temem că El se va întoarce de la noi; în orice caz putem striga fără frică: *Întoarce-Te spre mine*. Dacă pacea a fost distrusă, totdeauna cauza este în noi înșine și dacă această piedică a fost înlăturată, nimic nu mai poate împiedica părtașia noastră fericită cu Dumnezeu. *Și ai milă de mine*. Și sfinții trebuie să ocupe permanent starea lor pe terenul harului; cu toată experiența lor matură ei nu depășesc starea din rugăciunea vameșului: Ai milă de mine. *Căci sunt singuratic și întristat*. David se simțea părăsit și copleșit de tristețe. Isus a fost în timpul vieții Sale pe pământ exact în aceeași situație. Nimeni, nici măcar ucenicii Lui intimi, n-au putut coborî cu El în adâncimea ascunsă a durerilor Sale. El a trebuit să calce singur în teasc (Isaia 63,3). Dar tocmai de aceea El este capabil ca nimeni altul să înțeleagă și să dea mângâiere celor care umblă singuratici pe cărare.

17. *Neliniștea inimii mele crește*. Când neliniștea pătrunde în toată inima, în toate cutele și unghiurile ei, atunci necazul este cu adevărat *mare*. În cazul de față inima era învolburată de durere ca un lac, care este umplut de șuvoaie mari de apă, până trece peste mal. Însă acest necaz mare îl folosește David iarăși rapid în implorarea lui ca un motiv pentru salvare; și el este unul din cele mai puternice. Când a venit cea mai întunecată oră a nopții, noi putem vedea zorile; când lacul a atins nivelul cel mai scăzut, cu siguranță putem considera că îl vom traversa; și când suferințele noastre au atins nivelul cel mai înalt, atunci ne putem ruga plini de încredere: *Scoate-mă din necazul meu!*

18. *Privește întristarea și truda mea*. Să observăm ce încercări mari vin peste sfinți. Avem aici nu mai puțin de șase expresii pentru suferințele lor: *singuratic și întristat, neliniștea și necazul, întristarea și truda*. Dar să observăm mai atent și atitudinea smerită și de credință a unui adevărat copil al lui Dumnezeu, pe care le întâlnim aici. Toată dorința lui este: „Doamne, uită-Te la ele!” El nu cere și nici nu se plânge. Dacă Dumnezeu Își aruncă numai o privire, el va fi mulțumit. Dacă i se oferă aceasta, atunci el nu mai are ce să se roage; căci el știe că *suferința și necazul* lui Îl vor face pe Dumnezeu să intervină, și cum El va oferi ajutorul Lui lasă mângâiat în seama Lui. Mult mai remarcabil este, cât de repede și de sigur credinciosul aflat în necaz descoperă adevărata cauză a nenorocirii și pune toporul la rădăcina răului. *Iartă-mi toate păcatele*, acesta este strigătul de desperare al unui suflet care suferă mai

greu sub povara păcatelor lui, decât sub povara durerilor lui, și dorește iertarea mai insistent decât eliberarea din necaz. Bindecuvântat este omul, căruia vina i-a devenit mai insuportabilă decât orice altă nenorocire. Nu va dura mult până când Domnul i le va dărui pe amândouă: iertarea păcatelor și vindecarea slăbiciunii lui (Psalm 103,3). În rest oamenii sunt deosebit de greoi să recunoască legătura dintre păcat și nenorocire. Numai o inimă învățată prin har observă aceasta.

19. *Vezi cât de mulți sunt vrăjmașii mei.* Observă-i, vezi cât de puternici sunt, oprește-i din furia lor, da, nimicește-i. Este însă, așa cum remarcă Delitzsch, binefăcător pentru conștiința nouetestamentală, că nu se cere categoric răzbunarea lui Dumnezeu asupra dușmanilor. *Vezi cât de mulți sunt.* Este nevoie de agerimea unui Argus (cel cu o sută de ochi), ca să-i supraveghezi, și de puterea unui Hercule, ca să te măsoari cu ei; dar pentru Domnul este o nimica toată să-i pună pe fugă. Demonii iadului și dușmanii lui Dumnezeu pe pământ, toți sunt neputincioși, când Domnul Își arată brațul. *Și cu ce ură mare mă urăsc.* Ura este respirația puilor de năpârci. *Ura* era elementul vieții celui care i-a dat naștere (Ioan 8,44), și ei trebuie să facă în mod necesar ca el. Nici o ură nu este așa de barbară, ca aceea fără rațiune și fără teme. Un om poate ierta celui care i-a făcut nedreptate; dar de neînduplecat urăște pe acela căruia el însuși i-a făcut rău. Iată, vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor: acest cuvânt al Domnului nostru este încă valabil pentru noi.

20. *Păzește-mi sufletul (de rău) și scapă-mă!*, când am căzut în el. Aceasta este sub o altă formă rugăciunea Tatăl nostru: Nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.

Nu mă lăsa să fiu dat de rușine. Aceasta este singura teamă, care apasă sufletul psalmistului ca un coșmar. El tremură la gândul, că el cu credința lui prin necazul deosebit de mare, în care se afla, ar putea deveni subiectul batjocurii. Sufletele nobile pot suporta totul, numai rușinea nu o pot suporta. David era un duh cavaleresc de așa natură că el ar fi suportat mai bine tortura, decât să aibă parte de lezarea onoarei lui. *Căci mă încred în Tine.* Numele lui Dumnezeu ar fi compromis, dacă Domnul ar lăsa pe cei care Îi slujesc să se scufunde în rușine și ocară. Însă aceasta este un gând insuportabil pentru o inimă credincioasă.

21. *Să mă ocrotească nevinovăția și dreptatea.* Se poate dori o călăuzire mai bună? Dacă sub acești călăuzitori nu „avem parte de fericire”, atunci este mai bine să rămânem în necaz și supărare, decât să ajungem la bogăție și onoare fără protecția lor. Chiar și lumea păcătoasă mărturisește: drumul drept e cel mai bun. Moștenitorul cerului se asigură și cu o altă protecție, decât aceea pe care i-o oferă impunitatea umblării sale; în cămăruța lui el cere sprijinul patronului protector ceresc: *căci nădăjduiesc în Tine.* Să presupunem că ne încredem în Dumnezeu în timp ce trăim o viață păcătoasă, aceasta este adevărată fățarnicie; și să te încrezi în propria dreptate, fără să ai privirea credinței îndreptată spre Dumnezeu, în fond nu este altceva decât o tăgăduire temerară a lui Dumnezeu. Cât de departe este psalmistul de această supraevaluare de sine arată tocmai rugăciunea adresată lui Dumnezeu, că nevinovăția și dreptatea să-l călăuzească ca păzitoare pe căile vieții pline de pericole.

22. *Răscumpără, Dumnezeule, pe Israel din toate necazurile lui!* Aceasta este o rugămintă cu conținut larg; ea include pe toți credincioșii și toate ispitele. Suferința proprie l-a învățat pe psalmist să aibă compasiune și l-a condus în părtașia copiilor lui Dumnezeu care trec prin încercări; de aceea el îi amintește în rugăciunile lui. *Israel*, mult încercatul, luptând cu Dumnezeu și cu oamenii, dar în toate fiind viteazul biruitor, este predecesorul tuturor sfinților adevărați. Poporul Israel în Egipt, în pustie, în război cu canaanii și în captivitate este un tablou potrivit al Bisericii aflate în conflict pe pământ. Isus este Cel care ne *salvează*, atât de nenorocire cât și de păcat; El este un Mântuitor desăvârșit și va salva pe toți ai Săi *din toate necazurile lor*. Salvarea prin sânge a fost înfăptuită; o, Dumnezeule, fă să vedem cât mai curând deplina revelare a puterii Tale salvatoare. *Amin, Amin!*